

Τά ἠθικά καί κοινωνικά θέματα τοῦ καταλόγου καί ὁ θεσμός τῆς νηστείας.

Τοῦ ἀρχιμ. Σαράντη Σαράντου,
ἐφημερίου τοῦ Ἱ.Ν. Κοιμήσεως Θεοτόκου Ἀμαρουσίου.

Εἰσήγηση στήν ἡμερίδα τῆς 23ης Μαρτίου 2016 στό Στάδιο Ειρήνης καί Φιλίας μέ θέμα
«Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδος» (Μεγάλη προετοιμασία χωρίς προσδοκίες).

Σεβασμιώτατοι,

Σεβαστοί Πατέρες,

Ἀγαπητοί ἀδελφοί.

Εἶς ἐκ τῶν ἐλαχιστοτάτων πρεσβυτέρων τῆς Μίας, Ἁγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας, ἐγώ ὁ λίαν ἰσχνόφωνος καί βραδύγλωσσος, καλοῦμαι νά μιλήσω γιά θέματα, τά ὁποῖα πλειάδες θεοφωτιστῶν ἁγίων Πατέρων τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καί ὄχι μόνο, θεοπνεύστως καί μέ ἀσύλληπτη ἀγιοπνευματική, καί οἱ πλεῖστοι ἐξ αὐτῶν καί μέ ἀφθονοῦσαν τήν θύραθεν σοφία ὄρισαν, ὑπεραφθονούσης μάλιστα καί τῆς μακροτάτης καί φιλοστοργοτάτης αὐτῶν ποιμαντικῆς ἐμπειρίας.

Σᾶς παρακαλῶ νά δεχθεῖτε τήν εὐτελέστατη αὐτή προσωπική μου κατάθεση, πού ἐπιτείνει ἡ ὑπόμνηση τοῦ προλόγου τοῦ πρώτου θεολογικοῦ λόγου τοῦ ὀσίου Πατρός ἡμῶν Συμεῶν τοῦ Νέου Θεολόγου λέγοντος:

«Τό περί Θεοῦ λέγειν ἢ φθέγγεσθαι καί τά κατ' αὐτόν ἐρευνᾶν καί τά ἀνέκφορα ποιεῖν ἔκφορα καί τά πᾶσιν ἀκατάληπτα ὡς καταληπτά ὑπεμφαίνειν τολμηρᾶς ἄν εἴη καί αὐθάδους ψυχῆς ἔνδειγμα. Καί τοῦτο πάσχουσιν οὐχ ὅσοι ἀφ' ἑαυτῶν τι λέγειν τολμῶσι μόνον περί Θεοῦ, ἀλλά καί ὅσοι τά πρός αἰρετικούς πάλαι λαληθέντα παρά τῶν θεσπεσίων θεολόγων καί γραφῆ παραδοθέντα ἀποστηθίζουσί τε καί πολυπραγμονοῦσιν, οὐχ ἵνα πνευματικήν τινα ὠφέλειαν καρπώσωνται, ἀλλ' ἵνα θαυμάζωνται παρά τῶν ἀκουόντων ἐν πότοις καί συνεδρίοις καί θεολόγοι ἐπιφημίζωνται· ὃ καί μᾶλλον λυπεῖ με καί ἐν ἀδημονίᾳ ποιεῖ, ἐννοοῦντα τό φρικτόν τοῦ ἐγχειρήματος καί τό τοῖς τολμηταῖς ἀποκείμενον κρίμα. Οἶα δέ φασι τῶν θείων κατατολμῶντες!» (Θεολογικός Α' καί κατά τῶν τιθεμένων τό πρῶτον ἐπί τοῦ Πατρός). Μά πῶς τό τολμοῦν λέγει ὁ Ἅγιος Συμεων!

Ἐς ἀναλογισθοῦμε τί θαῦμα ἦταν αὐτό, τό νά καταφθάνουν γιά τήν πρώτη Οἰκουμενική Σύνοδο, στή Νίκαια ἀπ' ὅλα τά μέρη τοῦ κόσμου τριακόσιοι δέκα ὀκτώ ἅγιοι πατέρες, σακάτηδες ἀπό τούς τελευταίους διωγμούς κατά τῶν χριστιανῶν καί νά γίνονται καλοδεχούμενοι ἀπό τόν ἀνώτατο ἄρχοντα τῆς τότε οἰκουμένης, μή βαπτισμένο ἀκόμα, αὐτοκράτορα τῆς Ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας, μετέπειτα ἅγιο Μέγα Κωνσταντῖνο, ὁ ὁποῖος ἔσκυβε καί ἀσπαζόταν τίς οὐλές καί τά τραύματά τῶν Ἁγίων Ἱεραρχῶν. Μέ τί καρδιά καί μέ τί ψυχή θά ἀνοίξουμε τά πῆλινα χεῖλη μας γιά νά ἐπαναδιαπραγματευτοῦμε τά ὅσα αὐτοί καλῶς ἐδογματίσαν! Ἄφ' ἑτέρου πῶς μπορούμε νά διαχωρίσουμε τούς ἀνθρώπους σέ ἀρχαίους, σέ συγχρόνους, σέ νεωτερικούς καί μετανεωτερικούς; Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας πιστεύει στήν ἐνότητα τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ἀπό τοῦ πρώτου ζεύγους τοῦ Ἀδάμ καί τῆς Εὕας μέχρι τῶν ἡμερῶν μας καί μέχρι τῶν ἐσχάτων. Ὁ Χριστός μας θυσιάστηκε μόνο γιά κάποιους ἀνθρώπους καί ὄχι γιά πάντας τούς κατοικούντας ἐπί τῆς γῆς;

Από τήν πρώτη ἤδη Προσυνοδική Πανορθόδοξο Διάσκεψη (21-28 Νοεμβρίου 1976) διαφαίνονται οἱ προθέσεις καί προοπτικές τῆς συγκληθησομένης «Ἀγίας» καί Μεγάλῃς Πανορθοδόξου Συνόδου, διεκδικούσης τό κῦρος καί τήν ἀγιοπνευστία Οἰκουμενικῆς.

Ἀμέσως μετά, στίς 7 Μαΐου 1977, ὁ πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμ. π. Ἰουστῖνος Πόποβιτς, ὁ σήμερον Ἅγιος τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀπέστειλε ἰκετευτικόν υπόμνημα πρὸς τήν Ἱεράν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας τῆς Σερβικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μέ σοβαρές παρατηρήσεις, πού δήλωναν τίς προϋποθέσεις συγκλήσεως μιᾶς τοιαύτης Συνόδου. Δέν φαίνεται νά ἔχουν ληφθεῖ ὑπ' ὄψιν ἀπό κανένα ἐκ τῶν ἐμπλεκομένων θεολόγων κατά τίς μεταγενέστερες προσυνοδικές διασκέψεις μέχρι σήμερα. Τό λυπηρότερο ὅμως εἶναι ὅτι δέν ἔχουν ληφθεῖ ὑπ' ὄψιν οἱ θεοφώτιστες ἀγιοπνευματικές ἐμπειρίες ὄλων τῶν ἁγίων Πατέρων τῶν Μεγάλων καί Οἰκουμενικῶν Συνόδων τῆς Ἀγίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας. «Συνοδικῶς», ἐπομένως, πλέον ἐδραιώνεται καί νομιμοποιεῖται ἡ μεταπατερική θεολογία.

Ὁ κατάλογος τῶν θεμάτων καί ἡ μεθοδολογία τῆς προπαρασκευῆς τῆς φανερόντων ἀντισυνοδικῶν φρόνημα καί μιά νεοπαπιστική ἐπιβολή μιᾶς οἰκουμενιστικῆς Συνόδου. Μετά μάλιστα ἀπό τή συνολική εἰκόνα τῆς Β' Βατικάνειας Συνόδου πού ἔχουμε ἀποκρυσταλλώσει, ἡ προετοιμαζόμενη «Ἀγία» καί Μεγάλη Σύνοδος διαθέτει ὅλα τά χαρακτηριστικά δεινῆς ὀλοκλήρωτικῆς παπικῆς Συνόδου, σάν τῆς Β' Βατικανῆς, ἡ ὁποία ἰσχυροποίησε καί ἐπξύξησε τό παπικό πρωτεῖο καί τό παπικό ἀλάθητο. Ἀπλῆ ἀπομίμηση οὐμανιστικῶν νεοεποχίτικων συνεδρίων ἐτοιμάζεται.

Τό ὅτι ἡ πρώτη ἀλλά καί οἱ πέντε λοιπές προπαρασκευαστικές Προσυνοδικές Διασκέψεις, μέχρι καί τήν τελευταία τῶν Προκαθημένων, ἔχουν σαφέστατα τό χαρακτήρα κοσμικοῦ συνεδρίου καί ὄχι Ὁρθοδόξου Συνόδου, φαίνεται καί ἀπό τόν τεράστιο ἀρχικά ἀριθμό θεμάτων – σαράντα ἀρχικά – τά ὁποία κατέληξαν στόν ἀριθμό τῶν δέκα περίπου, ἀσύμβατος ἀριθμός θεμάτων μέ τόν ἀριθμό θεμάτων τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Ἐκτός καί ἂν οἱ προεδρεύοντες στίς ἐπί μέρους συνεδρίες ἔχουν ἀποφασίσει προσυνοδικῶς τά πολλά ἐπί μέρους θέματα νά τά διεξέλθουν συνοπτικῶς καί ἓνα ἢ δύο ἐξ αὐτῶν νά τά ἀναδείξουν ὡς μείζονος σημασίας, ὅπως εἶναι ἡ σχέση τῆς ἁγίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας μέ τόν παπισμό καί τόν προτεσταντισμό τοῦ ΠΣΕ. Ἦδη ἔχουν προηγηθεῖ κείμενα διαφόρων «Πατριαρχικῶν» πού θεωροῦν ὡς μία καί ἐνιαία Ἐκκλησία τήν Ὁρθόδοξη, μαζί μέ τόν παπισμό καί τόν προτεσταντισμό. Δεδομένου μάλιστα τοῦ γεγονότος ὅτι ἤδη εἶναι προσκεκλημένοι στήν «Ἀγία» καί Μεγάλη Σύνοδο παρατηρητές ἑτερόδοξοι, αὐτό σημαίνει, ὅτι ἀνετότατα μπορεῖ νά προσφωνηθοῦν μέ τούς «ἐκκλησιαστικούς» βαθμούς τους καί Συνοδικῶς νά νομιμοποιηθοῦν ὡς μέλη καί ὡς βαθμοφόροι τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Μέ μία εἰκόνα τῆς τηλεοράσεως μέσα ἀπό τόν Ἱερό Ναό τοῦ Ἁγίου Μηνᾶ Ἡρακλείου, ὅπου κατά τή μεγαλώνυμο ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς θά παρίστανται ἅπαντες οἱ προσκεκλημένοι αἰρετικοί στήν περίλαμπρη ὀρθόδοξη Θεία Λειτουργία, θά σαρωθεῖ ὀλόκληρη ἡ δογματική διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας μας καί θά ἰσοπεδωθοῦν συλλήβδην ἅπαντα τά πιστεύματά μας. Ἡ μέλλουσα «Ἀγία» καί Μεγάλη Σύνοδος εἶναι ἀδιανόητο νά ἀναμείξει τά ἄμεικτα, δηλαδή τήν διδασκαλία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας μέ τήν αἰρετική ἐπίδραση τῶν παπικῶν παρατηρητῶν.

Ἡ Ἀγία Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας δέν ἐπινοοῦσε τεχνητῶς, δέν ἐξεύρισκε θέματα, γιά νά συνέλθει καί νά συνεδριάσει σέ συνεδριάσεις Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Μόνο γιά ἓνα ἢ δύο ἢ τό πολύ τρία **δογματικά** θέματα συνήρχετο. Θεωροῦσαν μάλιστα

άπαραίτητο οι Άγιοι πατέρες να εύρισκονται παρόντες **άπαντες** οι επίσκοποι της Οικουμένης, με ίση μάλιστα ψηφο για τόσο σοβαρά θέματα. Η νοοτροπία αυτή προήλθε ήδη από τις Αποστολικές Συνόδους όπου παρευρίσκονταν άπαντες οι δώδεκα και, ει δυνατόν, και οι εβδομήκοντα και άλλοι εκ του πληρώματος των πιστών. Αριστίνδην Οικουμενικές Συνόδους δεν είχαμε ποτέ. Τό σημερινό επιχείρημα της πληθώρας των επισκόπων και των τεραστίων αποστάσεων πού πρέπει να διανύσουν για να συναχθούν επί τό αυτό δεν αξίζει να προσπαθήσουμε να τό αναιρέσουμε λόγω των πολλών και συγχρόνων μέσων μεταφοράς και επικοινωνίας.

Κατά τόν άγιο Ίουστίνο Πόποβιτς και κατά τούς άγιους Πατέρες των Οικουμενικών Συνόδων ό κατάλογος των θεμάτων δεν προετοιμάζεται σε τόσες συνεδρίες προσυνοδικές επί τόσα πολλά χρόνια, αλλά προκύπτει άμεσα με μόνο σκοπό τή σωτηρία και τήν έν Χριστώ θέωση του πληρώματος των Όρθοδόξων. Οι Άγιες και Οικουμενικές Σύνοδοι είχαν πάντοτε **Χριστολογικό, Σωτηριολογικό και Έκκλησιολογικό** χαρακτήρα. Τό παμπεριεκτικόν πρόσωπο του Σωτήρος μας Ίησού Χριστού και ή σωτηρία της εικόνας Του, δηλαδή του ανθρώπου, λέγει ό άγιος Ίουστίνος, προκαλούσαν τή σύγκληση των Οικουμενικών Συνόδων διά των άγιων ενεργειών της Έκκλησίας Του και διά διαταγμάτων των Βυζαντινών αυτοκρατόρων. Φόβος και τρόμος κατελάμβανε τούς υπεύθυνους άρχοντες μπροστά στό διασπαστικό μίσημα των αίρέσεων, των σχισμάτων και των πολλαπλών αλλοτριωτικών ρηγμάτων.

Η «Άγία» και Μεγάλη Σύνοδος πού από χρόνια προετοιμάζεται δεν έχει αυτό τό χαρακτήρα, γιατί τά ενδιαφέροντά της είναι κατακερματισμένα σε επί μέρους ήθικης φύσεως θέματα, με στόχο τή διείσδυση και επικράτηση της κοσμικής νεωτερικής ή μετανεωτερικής ή καλύτερα μεταπατερικής συγχρόνου νοοτροπίας στή Θεολογία, στήν Παράδοση, στους Ίερούς Κανόνες της Έκκλησίας. Επιχειρείται μάλιστα όπως θά δείξουμε κατωτέρω συγκεκριμενοποίηση και ρύθμιση της «Οικονομίας» της Όρθοδόξου Έκκλησίας μας και προσομοίωση του κανονικού δικαίου της άγίας Όρθοδοξίας μας προς τό παπικό, τό οποίο αυστηρά όρίζει και τήν ακρίβεια και τήν Οικονομία. Η Όρθόδοξη Έκκλησία μας διά των όρθοδόξων ποιμένων της τόνιζε πάντοτε τή θεόπνευστη ακρίβεια των Κανόνων της, εφαρμόζε όμως άπέραντη και ασύλληπτη Οικονομία στα μέλη της πού, όντας άσθενή, τά οικονομούσε και τά χριστοοικονομεί στό Σώμα της Έκκλησίας με μακαρία Θεία Κεφαλή τόν θεάνθρωπο Κύριο Ίησού Χριστό και μέλη όλους μας, δικαίους και έν μετανοία άμαρτωλούς. Καμία δημαγωγία μετανεωτερική ή μεταπατερική δεν μπορεί να φιμώσει τούς ποιμένες της Έκκλησίας μας στον ευαγγελισμό πάντων των έθνών στή μία, άγία, καθολική και αποστολική Αλήθεια της Μίας, Άγίας, Καθολικής και Αποστολικής Έκκλησίας μας. **«Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τά έθνη βαπτίζοντες αυτούς εις τό όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος**

Σκηνοθετημένη Σύνοδος δεν μπορεί να στηθεί φωνάζει από τό 1977 ό Άγιος Ίουστίνος Πόποβιτς. Ούτε ευαγγελικό, ούτε όρθόδοξο, ούτε κανονικό, θά ήταν να επιτραπεί σε ένα εκ των Πατριαρχείων να όδηγήσει τήν όρθοδοξία στό χειλος της άβύσσου.

Έφ' όσον τά μείζονα θέματα α) της εκπροσωπήσεως και β) της θεματολογίας είναι αντίθετα προς τήν παράδοση των Οικουμενικών Συνόδων, τί να ποϋμε για τά επί μέρους;

Άς έλθουμε πίο συγκεκριμένα στό βασικό θέμα μας. Στο θέμα της **νηστείας**. Μέσα στον Παράδεισο ό Ίδιος ό Κύριος, ό άσαρκος Λόγος, ό συνδημιουργός με τόν Θεό Πατέρα και τό Άγιον Πνεϋμα, τελευταίο δημιουργεί εκ του χοός τόν άνθρωπο, τόν

Ἀδάμ καί ἐκ τῆς πλευρᾶς αὐτοῦ τήν Εὐά, κατ' εἰκόνα Αὐτοῦ. Μέσα στόν Παράδεισο ζοῦν τόν παρθενικό τρόπο ζωῆς, ἐνῶ παραλλήλως ὁ Θεός τούς εὐλογεῖ ὡς ζεῦγος καί τούς εὐχεται τό «*αὐξάνεσθε καί πληθύνεσθε καί πληρώσατε τήν γῆν καί κατακυριεύσατε αὐτῆς*». Συνδέει δέ τήν ἄκρως ἀρχοντική αὐτή εὐλογία Του μέ τήν ἀπαγόρευση τῆς γεύσεως ἐκ τοῦ καρποῦ τοῦ δένδρου τῆς γνώσεως τοῦ καλοῦ καί τοῦ πονηροῦ. Εὐλογία συνυφασμένη μέ τή νηστεία καί μέ τήν προοπτική τῆς κατά χάριν θεώσεώς τους. Χαρισματική καί μακαρία ἡ διαμονή τους μέσα στόν πλούσιο σέ χάρι καί ὠραιότητα Παράδεισο τῆς τρυφῆς, ἀενάως τροφοδοτούμενοι ἀπό τήν πληρότητα τῆς κοινωνίας τους μέ τό Θεό.

Ὁ **ἱερός Χρυσόστομος** λέγει ὅτι «*πλάσας τόν ἄνθρωπον ὁ Θεός εὐθέως καί ἐκ προοιμίων τῷ πρωτοπλάστῳ ταύτην δέδωκεν τήν ἐντολήν. Καί ἡ ἐντολή ἦταν ἀπαγόρευση ὄχι ἀπό κάτι κακό, ἀφοῦ τό δένδρο τῆς γνώσεως ἦταν ἓνα ἀπό τά καλά λίαν δημιουργήματα τοῦ Θεοῦ*».

Ὁ **Μέγας Βασίλειος** στόν Α' περί νηστείας λόγο του λέγει: «*Ἀρχαῖον δῶρον ἡ νηστεία... καί νόμου πρεσβυτέρα. Συνηλικιώτης ἐστί τῆς ἀνθρωπότητος... ἐν τῷ Παραδείσῳ ἐνομοθετήθη*». Πρῶτο χαρακτηριστικό τοῦ θεοπρεποῦς τρόπου ζωῆς μέσα στόν Παράδεισο ὑπῆρξε ἡ νηστεία πού προσεῖλκυε τήν ἄκτιστη Χάρι τοῦ Θεοῦ κοντά στούς πρωτοπλάστους καί τούς ἀνέπτυσσε τή μακαριότητα καί τήν ὄρεξη νά βρίσκονται ἐκούσια κοντά καί ἄρρηκτα συνδεδεμένοι στήν ὑπακοή τοῦ Θεοῦ. Μακάριοι, μακαριώτατοι ἦταν οἱ πρωτόπλαστοι γιατί εἶχαν ἐμπειρία τοῦ καλοῦ καί μόνο, χωρίς παράλληλα τή γνώση τοῦ κακοῦ, πού ὡς μεταπτωτικοί ἐμεῖς πιστεύουμε ὅτι ὅπωςδήποτε χρειάζεται ἡ ἐμπειρία ἢ τουλάχιστον ἡ γνώση τοῦ κακοῦ γιά νά μή παραπλανηθοῦμε περισσότερο. Ἡ Κυρία Θεοτόκος λέγει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς οὐδέποτε ἡμάρτησε, οὔτε σκιά κακοῦ λογισμοῦ δέν ἐμόλυνε τό νοῦ της.

Στήν **Παλαιά Διαθήκη** μνημονεύονται δύο περιπτώσεις σαρανταήμερης νηστείας: Ἡ νηστεία τοῦ προφήτη **Μωυσῆ** πρὶν παραλάβει τόν Νόμο (Ἐξοδ. 34,28) καί ἡ νηστεία τοῦ προφήτη **Ἡλία** στό ὄρος Χωρήβ (Γ' Βασιλ. 19,8)

Στή **Καινή Διαθήκη** ὁ Κύριος ἡμῶν **Ἰησοῦς Χριστός** νηστεύει σαράντα ἡμέρες πρὶν ἀρχίσει τή δημόσια δράση Του (Ματθ. 4,1-2). Ἡ πράξη αὐτή τόν συνδέει μέ τόν Νόμο πού ἐπροσωπεῖ ὁ Μωυσῆς καί μέ τούς Προφῆτες, πού ἐκπροσωπεῖ ὁ Ἡλίας.

Οἱ **Πράξεις τῶν Ἀποστόλων** μνημονεύουν λατρευτικές τελετές, πού περιλαμβάνουν νηστεία καί προσευχή. «*Λειτουργούντων δέ αὐτῶν τῷ Κυρίῳ καί νηστευόντων εἶπε τό Πνεῦμα τό Ἅγιον· Ἀφορίσατε δὴ μοι τόν Βαρνάβαν καί τόν Σαῦλον εἰς τό ἔργον ὃ προσκέκλημαι αὐτούς. Τότε νηστεύσαντες καί προσευξάμενοι καί ἐπιθέντες αὐτοῖς τάς χεῖρας ἀπέλυσαν*(Πραξ. 13,1-3). Ἐπίσης «*...χειροτονήσαντες δέ αὐτοῖς πρεσβυτέρους κατ' ἐκκλησίαν καί προσευξάμενοι μετά νηστειῶν παρέθεντο αὐτούς τῷ Κυρίῳ*» (Πραξ. 14,23).

Ἦδη ἀπό τούς **Ἀποστολικούς χρόνους** ἡ νηστεία ὡς βασική πνευματική καί σωματική ἄσκηση συνδυαζόμενη μέ τήν ἀνάμνηση τῆς Προδοσίας καί τῆς Σταύρωσης τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καθιερώνει τήν **Τετάρτη** καί τήν **Παρασκευή**. Πολύ σύντομα ἀναδύεται ἀπό τά σπλάχνα τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινότητος ἡ τεσσαρακονθήμερη νηστεία τῆς **Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς**, ὡς χαρισματική μίμηση τῆς τεσσαρακονθήμερης νηστείας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Μεταγενέστερα ἀπό τήν παθοκτόνο ὠφέλεια τοῦ σαρανταήμερου θεσπίστηκε τό τριήμερο ἀπόλυτης ἀποχῆς ἀπό κάθε τροφή. Τό ἱερό τριήμερο γενικεύεται ὡς ἐνθουσιαστική σωματοπνευματική θεραπεία ἐφόδου, ἀκόμα καί στίς πολυπληθεῖς ἐνορίες τῶν μεγάλων πόλεων τῆς ἐλληνικῆς ὀρθοδόξου πατρίδος μας. Κληρικοί μέ τίς οἰκογένειές τους συναμιλλῶνται μετά τῶν τιμίων ἀγωνιστῶν

μοναχῶν καί μοναζουσῶν, προσφέροντας αὐτό τό ἰδιάζον εὐλογημένο μικρό μαρτύριο στήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ. Τό ἀλάδωτο ὅλης τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς κατορθώνεται ἀφοῦ τοποθετήθηκαν οἱ γερές βάσεις νηστείας καί συμμετοχῆς στίς θεόπνευστες ἱερές Ἀκολουθίες.

Ἀναλογικῶς καί λίαν ποθητῶς ἀναμένουν οἱ ἀγωνιζόμενοι χριστιανοί ἐν τῷ κόσμῳ τίς ἐξαιρετικές εὐκαιρίες νηστείας τῶν **Χριστουγέννων**, τῆς Μητροπόλεως τῶν ἑορτῶν, τοῦ θερινοῦ **Δεκαπενταυγούστου** καί τῶν **Ἁγίων Ἀποστόλων**. Ζηλεύουμε ὄντως ἐμεῖς, ἱερωμένοι ἐν τῷ κόσμῳ, τόν ἱερό ζῆλο οἰκογενειάρχων, μητέρων, ἐφήβων καί κοριτσιῶν, ἀκόμα καί μικρῶν παιδιῶν καί ὑπερηλίκων, πού φιλοτιμοῦνται σ' αὐτές τίς ἅγιες περιόδους καί συναγωνίζονται στόν ἄριστο ἀγώνα τῆς ἀγιωτάτης μητρὸς Ἐκκλησία μας. Οἱ πιστοί μας δέν περιμένουν τεκμηριωμένες ὁμιλίες, ἐπιστημονικοῦ ἐπιπέδου γιά νά πεισθοῦν καί νά προετοιμαστοῦν γιά τό ἄθλημα τῆς νηστείας, ἀλλά εἰσέρχονται στήν ἀρένα μέ τή δύναμη τοῦ τιμίου Σταυροῦ καί τό ὑπέρ πᾶν παράδειγμα θυσίας τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Μέγας Βασίλειος ἀρκεῖται στή βεβαιότητα πού ἐκφράζεται μέ τή φράση *«Παρελάβομεν ἐκ τῶν Πατέρων»*.

Εἶναι τόσα πολλά τά κείμενα περί νηστείας ὅλων τῶν ἁγίων Πατέρων, πού ἀναλύουν τίς παθοκτόνες καί σωτήριες παραμέτρους τῆς, ὥστε δέν ἀρμόζει ὁ εὐτελισμός πού ὑφίσταται ἀπό τήν μινιμαλιστική νοοτροπία τῶν μεταπατερικῶν ἀνανεωτῶν, οἱ ὁποῖοι κόπτονται γιά τόν σύγχρονο κόσμο.

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Σιναΐτης μᾶς λέει:

«Νηστεία ἐστὶ, βία φύσεως καί περιτομή ἠδύτητος λάρυγγος· Πυρώσεως ἐκτομή· πονηρῶν ἐννοιῶν ἐκκοπή· ἐνυπνιασμῶν ἐλευθερία· προσευχῆς καθαρότης· ψυχῆς φωστήρ· νοός φυλακή· πωρώσεως λύσις· κατανύξεως θύρα· στεναγμός ταπεινός· συντριμμὸς ἰλαρός· πολυλογίας ἀργία· ἡσυχίας ἀφορμή· ὑπακοῆς φύλαξ· ὕπνου κουφισμός· ὑγεία σώματος· ἀπαθείας πρόξενος· ἁμαρτημάτων ἄφεςις· παραδείσου θύρα καί τρυφή.» (Λόγος ΙΔ' Περὶ γαστριμαργίας λα' σελ. 191 ἔκδοση Ἰ.Μ. Παρακλήτου, Ὁρωπὸς Ἀττικῆς 1978).

Ὁ Μέγας Βασίλειος μᾶς λέει:

*«Ἡ ἀγνοεῖς ὅτι ὡσπερ ἐπὶ παρατάξεως ἢ τοῦ ἐτέρου συμμαχία ἦταν ποιεῖ τοῦ ἐτέρου, οὕτως ὁ τῆ σαρκὶ μεταταξάμενος καταδουλοῦται τὴν σάρκα; «**Ταῦτα γὰρ ἀλλήλοις ἀντίκειται**». Ὅστε εἰ βούλει ἰσχυρόν ποιῆσαι τὸν νοῦν, δάμασον τὴν σάρκα διὰ νηστείας. Τοῦτο γάρ ἐστὶν ὃ φησὶν ὁ ἀπόστολος· ὅτι «**ὄσον ὁ ἐξῶθεν ἄνθρωπος διαφθείρεται, τοσοῦτον ὁ ἔσωθεν ἀνακαινοῦται**». Καί τό «**Ὅταν ἀσθενῶ τότε δυνατός εἰμί**»...*

Τίς γάρ ἐν τροφῇ δαμιλεῖ καί τρυφῇ διηνεκεῖ ἐδέξατό τινα κοινωνίαν χαρίσματος πνευματικοῦ; ...» (Περὶ νηστείας Α', 9 ΕΠΕ τ. 6 σελ. 44-45).

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Σιναΐτης πάλι:

*«Θλίβε κοιλίαν καί πάντως κλείσεις καί στόμα, νευροῦται γάρ γλῶσσα ὑπὸ πλήθους ἐδεσμάτων. Πυκτεύων, πύκτετε αὐτῇ καί νήφων νήφε δι' αὐτήν· **ἐάν γάρ μικρόν πονήσης, εὐθέως καί ὁ Κύριος συνεργεῖ σοι**». (Λόγος ΙΔ' Περὶ γαστριμαργίας ιθ' σελ. 189)*

Ὁ Μέγας Βασίλειος πάλι:

«Καί ἄλλως δέ ἀφορμή εἰς εὐφροσύνην ἐστὶ τό νηστεύειν. Ὡς γάρ ἢ δίψα ἠδύ τό ποτόν εὐτρεπίζει, καί λιμός ἠγησάμενος ἠδεῖαν παρασκευάζει τὴν τράπεζαν, οὕτω καί τὴν τῶν

βρωμάτων ἀπόλασιν νηστεία φαιδρύνει. Μέσῃν γάρ ἐαυτὴν παρενθεῖσα καὶ τὸ συνεχές τῆς τρυφῆς διακόψασα, ποθεινὴν σοι τὴν μετάληψιν φανῆναι ποιήσει ὡσπερ ἀπόδημον. Ὅστε εἰ βούλει σεαυτῷ ἐπιθυμητὴν κατασκευάσαι τὴν τράπεζαν, δέξαι τὴν ἐκ τῆς νηστείας μεταβολήν» (Περὶ νηστείας Α΄, 8, ΕΠΕ τ. 6, σελ. 40).

Καί πάλι στὸν ἴδιο λόγο του:

«Ἐκακώθημεν διὰ τῆς ἁμαρτίας· ἰαθῶμεν διὰ τῆς μετανοίας· μετάνοια δὲ χωρὶς νηστείας ἀργή. «Ἐπικατάρατος ἡ γῆ, ἀκάνθας καὶ τριβόλους ἀνατελεῖ σοι» (Γεν. 3,17-18). Στυγνάζειν προσετάχθης, μὴ γάρ τρυφᾶν. Διὰ νηστείας ἀπολόγησαι τῷ Θεῷ. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἐν παραδείσῳ διαγωγή, νηστείας ἐστὶν εἰκὼν, οὐ μόνον καθότι τοῖς ἀγγέλοις ὁμοδίαιτος ὢν ὁ ἄνθρωπος, διὰ τῆς ὀλιγαρκείας τὴν πρὸς αὐτοὺς ὁμοίωσιν κατῶρθου, ἀλλ’ ὅτι καὶ ὅσα ὕστερον ἢ ἐπίνοια τῶν ἀνθρώπων ἐξεῦρεν, οὕτω τοῖς ἐν τῷ παραδείσῳ διαιτωμένοις ἐπενενόητο· οὕτω οἰνοποσίαι, οὕτω ζωοθυσίαι· οὐχ ὅσα τὸν νοῦν ἐπιθολοῖ τὸν ἀνθρώπινον». (Περὶ νηστείας Α΄ 3, ΕΠΕ τ. 6, σελ. 28).

Ἐπίσης :

«Νηστεύοντος σεμνὸν τὸ χρῶμα, οὐκ εἰς ἐρύθημα ἀναιδές ἐξανθοῦν, ἀλλ’ ὠχρότητι σόφροني, κεκοσμημένον· ὀφθαλμὸς πραῦς, κατεσταλμένον βάδισμα, πρόσωπον σύννου, ἀκολάστου γέλωτι μὴ καθυβριζόμενον, συμμετρία λόγου, καθαρότης καρδίας» (Περὶ νηστείας Α΄ 9, ΕΠΕ τ.6 σελ. 42).

Ἡ πρόταση τῆς Μεγάλῃς Συνόδου περὶ νηστείας στίς προσυνοδικές φυσικά δέν θά ἦταν ἀκύρωσή της. Πλέκεται τὸ ἐγκώμιό της καὶ ἡ μεγάλη σημασία της στὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου. Ὅμως τὸ δηλητήριο τῆς ἀλλοτριώσεως βρίσκεται στὴν πρόταση γιὰ ἐξουσιοδότηση στίς κατὰ τόπους Ἐκκλησίες νά διευθετήσουν τὴν οἰκονομία περὶ νηστείας οἱ ἴδιες, ἀνάλογα μὲ τίς ἀνάγκες τῶν συγχρόνων ἀνθρώπων. «Ἐπαφίεται εἰς τὴν πνευματικὴν διάκρισιν τῶν κατὰ τόπους Ἐκκλησιῶν νά καθορίσουν τὸ μέτρον τῆς φιλανθρώπου οἰκονομίας». Ὅστούσο οὐδέποτε ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας ὑπῆρξε ἀφιλόφρωνος. Ἐφαρμόζει χριστοφιλανθρωπότατα σέ ὅλα τὰ μήκη καὶ πλάτη τῆς οἰκουμένης τὴν **Οἰκονομία**σέ ὅλο τὸ μεγαλεῖο της. Ἄν ἡ «Ἁγία» καὶ Μεγάλῃ Σύνοδος ἐπιβάλλει νέες μεταρρυθμίσεις ἡμερῶν τῆς νηστείας καὶ τροφῶν, θά προσομοιάσει πρὸς τὸν παπικὸ ὀλοκληρωτισμὸ τοῦ κανονικοῦ δικαίου πού καθορίζει θεσμικά καὶ ἀσφυκτικά ἀκόμα καὶ τὴν Οἰκονομία. Ἐκ τῆς ἐμπειρίας μας φρονοῦμε ὅτι δέν χρειάζεται νά γίνῃ ἐπίσημη σύντημησις τῆς περιόδου τῆς Νηστείας τῶν Χριστουγέννων. Οὔτε ἄλλες προσθήκες τροφῶν σέ λάδι καὶ σέ ψάρι. Ἡ ἄφθονη παπικὴ περιπτώσιολογία μειώνει τὸ κῦρος τῆς Συνόδου. Ἐξ ἄλλου, τί νόημα ἔχει ἡ καινούργια θεσμοθέτηση τοῦ «συγκεκριμένου» ἐνῶ ὅλες οἱ Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες πού διαθέτουν ποιμνιο ἔχουν τὴν ἐμπειρία καὶ τὴ ἐν Χριστῷ βούληση νά τὸ οἰκονομοῦν παντοιοτρόπως;

Ἡ **ὀρθόδοξη νηστεία** εἶναι τόσο ἐδραιωμένη στὴ συνείδηση τῶν ὀρθοδόξων ποιμένων καὶ τοῦ ὀρθοδόξου λαοῦ μας, ὥστε δέν χρειάζεται καμία σύντημησις ἢ προσαρμογή. Γιαντὸ παρακαλοῦμε ἰῶτα ἐν καὶ μία κεραία νά μὴ πειραχθεῖ ἀπ’ ὅσα θεοπνεύστως ἔχουν θεσμοθετηθεῖ ἀπὸ τοὺς θεοφόρους Ἁγίους Πατέρες μας. Ἐμεῖς, οἱ χάριτι Θεοῦ χειροτονηθέντες ποιμένες, χρειάζεται νά ἀποκτήσουμε περισσότερο ὀρθόδοξη παιδεία καὶ ἀσκητικὸ φρόνημα, γιὰ νά καταφέρουμε καὶ μὲ τὸ παράδειγμά μας καὶ μὲ τὸν ἀσύλληπτο πλοῦτο τῆς ἀγιοπατερικῆς γραμματείας νά διδάξουμε διακριτικά τοὺς ἐν Χριστῷ ἀδελφούς μας. Ἀλλιῶς θά ἀποδειχθοῦμε κομπλεξικά μειράκια, παρασαλευόμενα ἀπὸ ὅλους τοὺς μεταπατερικούς ἀπαξιωτικούς ἀνέμους, τῶν ἀμύθητων θησαυρῶν τῆς Ἁγίας Ὁρθοδοξίας μας, πού ὡς μὴ μονοφυσικὴ φροντίζει γιὰ ὅλον τὸν ἄνθρωπο. Καὶ ἡ νηστεία ὅπως εἶναι θεσμοθετημένη

θεοπανσόφως βοηθεῖ ἀμεσότατα στήν ἐν Χριστῷ τελείωση ὄλων μας, κλήρου καί λαοῦ, μοναχῶν καί κοσμικῶν.

Μετά ἀπό τό σοβαρό θέμα τῆς νηστείας ἔπονται καί ἐπί μέρους ἠθικά θέματα, ὅπως:

2. Θέματα Βιοηθικῆς

3. Ἡ Κοινωνία ὡς θεολογικό θέμα ἐντός τῆς Ὁρθοδοξίας.

4. Μοντερνισμός - ἐκκοσμίκευση.

5. Οἰκολογία.

Τά τέσσερα παραπάνω θέματα δέν ἔχουν περιληφθεῖ σέ κάποιες Μεγάλες Συνόδους. Τά θέματα τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων ἦταν ἢ ἓνα, τό Χριστολογικό, ἢ δύο, τό Σωτηριολογικό, ἢ τρία, τό Ἐκκλησιολογικό. Ποιμαντικά βέβαια ὄλοι οἱ ἅγιοι μεγάλοι Πατέρες ἀσχολήθηκαν μέ τά κοινωνικά θέματα, ἡ ρίζα καί ἡ βάση τῶν ὁποίων εἶναι κοινή στούς ἀνθρώπους ὄλων τῶν ἐποχῶν ἀνά τήν Οἰκουμένη.

Ὅσον ἀφορᾷ τό ἠθικό θέμα: **Ἡ Κοινωνία ὡς θεολογικό θέμα ἐντός τῆς Ὁρθοδοξίας**, ἐννοοῦμε ἂν ἡ ὀρθόδοξη Ἐκκλησία ἐπιτρέπεται νά ἐπεμβαίνει δυναμικά στήν πολιτική ἐξουσία καί στό γενικότερο κοσμικό γίνεσθαι, καί κατά πόσον ἡ πολιτική ἐξουσία μπορεῖ νά ἐμπλέκεται ζωηρά καί ἀποφασιστικά στή ζωή τῆς Ἐκκλησίας. Οἱ ἅγιοι Πατέρες πάντοτε ἐνδιαφέρονταν γιά τήν ἐν Χριστῷ πνευματική προκοπή ὄλων τῶν ἀνθρώπων καί ὑψωναν συχνά τούς τόνους τῆς φωνῆς τους γιά νά ἀφυπνίζονται οἱ ράθυμοι καί γιά νά μετανοοῦν οἱ βουλόμενοι καί καλοπροαίρετοι. Δέν ἀπουσίαζε καί ὁ δριμύς ἔλεγχος τῶν ἀρχόντων ὅταν κακοποιοῦσαν ὑλικῶς καί ἠθικῶς τό λαό. Ὑπερβάσεις ἔγιναν κατά καιρούς ἐκατέρωθεν μέσα στό ἱστορικό γίνεσθαι. Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας ὡς ἐπί τό πλεῖστον προσέφερε προσωπική διακονία στόν ἄνθρωπο χωρίς νά κηρύσσει ἱερούς πολέμους ἢ ἱερές ἐξετάσεις. Τά κόμματα, ἡ διαφθορά, ἡ ἀνηθικότητα, ἡ ἐκκοσμίκευση δέν βρῖσκονταν στήν ἡμερήσια διάταξη τῶν ἐνδιαφερόντων της, μολονότι προσπαθοῦσε ἐπιρεάζοντας προσωπικά ἕκαστον ἄνθρωπο, νά διευρύνει τό ἀγιαστικό της ἔργο σέ ὅλο τόν κόσμο. Γιαυτό καί ποτέ ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία δέν πάσχισε νά ἐγκαταστήσει ἐγκόσμιο κρατικό μηχανισμό ἐπί γῆς. Ἡ κοσμική ἐξουσία ὅμως ὄχι σπανίως ἠγειρε διωγμούς κατά τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτή ὅμως ἐξακολουθεῖ νά βροντοφωνάζει ἀγαπᾶτε καί τούς ἐχθρούς ὑμῶν.

Ὅσον ἀφορᾷ στά θέματα βιοηθικῆς καί οἰκολογίας αὐτό πού ἔκανε ἡ ὀρθόδοξη Ἐκκλησία ἦταν νά θυμίζει στή κοινωνία τίς δικές της ρίζες, τίς δικές της ἀξίες καί τή δική της θεανθρώπινη πνευματικότητα. Σ' αὐτά τά πλαίσια μποροῦν νά διαλέγονται καλοπροαίρετα ἡ Ἐκκλησία μέ τόν κόσμο πρός ὄφελος τοῦ ἀνθρώπου ὡς εἰκόνας Θεοῦ.

Εὐτυχῆσαμε ἐμεῖς οἱ «μετανεωτερικοί», λαϊκοί καί κληρικοί νά ἔχουμε κοντά μας τούς τρεῖς μεγάλους καί θεοφώτιστους πατέρες, Πορφύριο καί Παῖσιο, ἤδη ἀγιοκαταταχθέντας καί τόν πατέρα Ἰάκωβο, τοῦ ὁποίου ἐπικεῖται ἡ ἀγιοκατάταξη. Μέ τόν πλούσιο φωτισμό τῆς ἀκτίστου ἐν Τριάδι Θείας Χάριτος στήριζαν χιλιάδες ἀνθρώπους σέ προσωπικό ἐπίπεδο καί μέ τή χαρισματική ἐν Χριστῷ παιδεία τους ἐξυγίαιναν καί τράνωναν κάθε μέλος τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ καί κατ' ἐπέκταση ὅλη τήν πάσχουσα μεταπτωτική κοινωνία. Ἡ ἀσύλληπτη ἐν Χριστῷ διάκρισή τους ἀπέφευγε τίς θεαματικές συγκρούσεις ἐναντίων τῶν μὴ πιστῶν, ἀφοῦ προτεραιότητά τους ἦταν ἡ μόρφωση τοῦ Χριστοῦ στίς ψυχές τῶν «νεωτερικῶν» καί «μετανεωτερικῶν» ἀνθρώπων καί δι' αὐτῶν μεταμορφουμένων καί θεανθρωποποιουμένων, ἀπλωνόταν ὁ ἀγιασμός καί ἡ χριστοποιητική ἐπίδραση σέ

σύμπασα τήν κοινωνία. Ἡ ἐπίδραση ἐκ τῶν κάτω, τῶν λαϊκῶν στρωμάτων, ἢ ἐν σιωπῇ δράση, ἢ χριστοταπεινή ποιμαντική τῶν ὡς ἄνω ἁγίων, ἀλλά καί ὄλων τῶν ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας μας μυστικῶς, διαγιγνώσκεται καί στίς ἡμέρες μας. Ὁ ἐλληνορθόδοξος λαός μας παρά τήν ἀνελέητη πολεμική τῶν ξένων καί ντόπιων κυβερνητῶν μας ἀντιστέκεται καί ὑπομένει καρτερικά μέ τίς εὐχές τῶν ἁγίων καί ἀναμένει τήν ἐπαλήθευση τῶν λόγων τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου, ὅτι ἡ χριστιανική Ἑλλάδα εἶναι προορισμένη νά εἶναι φάρος καί διδάσκαλος τῆς Οἰκουμένης.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί. Θά ἔπρεπε νά ἀρχίζαμε τήν εἰσήγησή μας ἀπό τό θέμα τῶν ἑτεροδόξων παρατηρητῶν πού εἶναι προσκεκλημένοι στήν Ἁγία καί Μεγάλη Πανορθόδοξη Σύνοδο. Ἡ παρουσία αἰρετικῶν παρατηρητῶν ἢ ἑτεροδοξῶν παπικῶν ἢ τοῦ ΠΣΕ, αὐτομάτως ἀκυρώνει τήν ἀγιότητά της, γιατί οὐδέποτε στήν ἱστορία τῶν ἁγίων καί Μεγάλων Συνόδων δέν ὑπῆρχαν παρατηρητές. Ἀλλά καί ἂν ὑπῆρχαν, ἡ παρουσία τους ἦταν a priori ὀριοθετημένη ὡς αἰρετικῶν, κατὰ τῆς πλάνης τῶν ὁποίων ἐπιχειρηματολογοῦσαν οἱ ἅγιοι Πατέρες, μέ σκοπό νά ἐπιστρέψουν οἱ πλανηθέντες αἰρετικοί ἐκ τῆς πλάνης πρὸς τό φῶς τῆς Ὁρθοδόξου ἀληθείας τῆς Μίας, Ἁγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. Σήμερα πρυτανεῦει ἡ νέα ἐκκλησιολογία τοῦ παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου. Οἱ προσκεκλημένοι παρατηρητές δέν θά παρίστανται ὡς αἰρετικοί ἀλλά ὡς ἰσότιμα μέλη, τά ὁποῖα ἀνήκουν σέ ἄλλο κλάδο τοῦ ἐνιαίου κορμοῦ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολίτες μας, τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος θά πρέπει νά προσέξουν πολύ καλά πῶς θά προσφωνηθοῦν οἱ αἰρετικοί ἑτεροδόξοι παρατηρητές. Μέ ποιό τρόπο καί μέ ποιό χαιρετισμό; Μέ ποιό κείμενο; Μέ ποιό τρόπο θά ἀπαντήσουν οἱ παρατηρητές; Μέ εἰσήγηση ἢ μέ παπική ἄνωθεν φιλόφρονα ἐπιστολή τοῦ «Ἁγίου Πατέρα»; Ὅπως πάντως καί ἂν φραστικά προσφωνηθοῦν, ὅπως πάντως καί ἂν ἀπαντήσουν οἱ παρατηρητές, τό Ὁρθόδοξο κείμενο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος δέν θά πρέπει νά ἐπιτρέψει νά ἐπικυρωθεῖ ἡ νέα Ἐκκλησιολογία τῶν κλάδων τοῦ κ. Βαρθολομαίου, ἀλλά μέ ἀγιοπνευματική νοοτροπία καί σαφέστατη Ὁρθόδοξη φρασεολογία ἢ ὀρολογία νά μὴ ἀναμιχθοῦν τά ἄμικτα, ὥστε νά μὴ διατυμπανισθεῖ ἀπό τά ΜΜΕ ὅτι ἐπὶ τέλους φθάσαμε νά εἶναι ὅλοι οἱ χριστιανοί ἐνωμένοι καί νά συναποτελοῦν τό ἐνιαῖο Σῶμα τοῦ Χριστοῦ. Μὴ ξεχνᾶμε τόν ἔνθεο Τιτάνα τῆς Ἐκκλησίας, τόν Ἱερό Φῶτιο, πού ἔλεγε καλύτερα χωρισμένοι ἀπ' αὐτοῦς καί μαζί μέ τό ἄκτιστο Φῶς τοῦ Χριστοῦ, παρά ἐνωμένοι μέ τό πηχτό σκότος τῆς Δυτικῆς αἰρέσεως.

Ὁ ἅγιος Ἰουστίνος Πόποβιτς στό ἱκετευτικό ὑπόμνημά του τό 1977 πρὸς τήν Ἱ.Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Σερβίας ἐκφράζει τό φόβο, μήπως ἡ μέλλουσα Πανορθόδοξη Σύνοδος ὀδηγήσει τήν ὀρθόδοξη Ἐκκλησία μας σέ μιὰ νέα Φλωρεντιανή περιπέτεια. Μὴ γένοιτο, μὴ γένοιτο, τοῦ Κυρίου συνεργοῦντος!

Οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολίτες μας ἄς μὴ μᾶς προδώσουν καί ἄς μὴ μᾶς ἀφήσουν, κληρικούς καί λαϊκούς, στά στόματα τῶν λύκων τῆς ἀρειανικῆς παναιρέσεως τοῦ ὀλοκληρωτικοῦ νεοταξικοῦ παπισμοῦ καί τοῦ πανθηρησκιακοῦ χαώδους προτεσταντισμοῦ τοῦ ΠΣΕ. Εὐλαβῶς καί ἱκετευτικῶς ἀσπαζόμαστε τούς τιμίους πόδας τῶν Σεβασμιωτάτων ἀρχιερέων μας καί τούς παρακαλοῦμε νά ἴστανται ἄγρυπνοι φρουροί τῆς μοναδικῆς ἀγιοτάτης ὀρθοδόξου ἀληθείας καί πίστεως γιά νά μπορούμε ὅλοι μας, ὄλο τό ἱερό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, νά χριστοκαταξιῶνουμε τήν καθημερινότητά μας καί νά βηματίζουμε σταθερά πρὸς τήν θριαμβεύουσα Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν. Οἱ πολιτικοί μας μᾶς ὀδηγοῦν στήν ἄβυσσο τῆς καταστροφῆς, οἱ πνευματικοί Πατέρες μας, οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολίτες τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἄς μᾶς κρατήσουν στήν θεϊότατη ἄβυσσο τοῦ ἐν Τριάδι ἐλέους.

Κλείνοντας ταπεινῶς φρονοῦμε τά κάτωθι.

Μακάρι νά δώσει ὁ ἐν Τριάδι Θεός νά μή συρθοῦμε σέ τετελεσμένα γεγονότα, σέ συγχρωτισμούς καί ἐναγκαλισμούς μέ ὅλα τά εἶδη τῶν αἰρετικῶν.

Οἱ Σεπτοί Μητροπολίτες μας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἔχουν, δόξα τῷ Θεῷ, τό χρόνο νά ζητήσουν νά εἶναι ἅπαντες παρόντες ὡς ἔχοντες τό ἀρχαιότερο Ὁρθόδοξο ποίμνιο.

Ἀκούστηκε ὅτι, ὅταν ὁ Μακαριώτατος πληροφορήθηκε τήν παρουσία τῶν παρατηρητῶν, δυσανασχέτησε. Δέν μπορεῖ νά ὀριοθετηθεῖ διαφορετικά ἢ συμπεριφορά μας ἔναντι αὐτῶν καί ἡ δική τους ἔναντι ἡμῶν; Τό βέβαιο εἶναι ὅτι, ὅπως ἔχουν προγραμματισθεῖ τά τῆς Συνόδου, οἱ ἐναγκαλισμοί, τά χαμόγελα καί οἱ ἀγαπολογίες θά ἐντυπωσιάσουν πάντας ἀνά τήν οἰκουμένη.

Ἄν οἱ Σεβασμιώτατοί μας ὑποκύψουν καί ὑπογράψουν μέ τήν τιμία χεῖρα τους **προσφορά ἐκκλησιαστικότητας** στούς παναιρετικούς, πῶς θά ἀσπαζόμαστε τό χέρι τους; Πῶς θά μνημονεύουμε τό ὄνομά τους;

Μακάρι ποτέ νά μὴν πραγματοποιηθεῖ μιά τέτοια Σύνοδος.